

Sygn. akt I PK 55/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Goner

w sprawie z powództwa A.P.
przeciwko Wojewódzkiemu Zarządowi Melioracji i Urządzeń Wodnych w Ł.
o odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt VIII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Ł. na rzecz A.P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy [...] w Ł., wyrokiem z 21 kwietnia 2016 r., zasądził od pracodawcy Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Ł. na rzecz pracownika A.P. kwotę 22.641,93 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami od 9 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka świadczyła pracę na rzecz pozwanego na stanowisku głównego księgowego. Do jej obowiązków należało m.in. rozstrzyganie

problemów i zagadnień ekonomiczno-finansowo-księgowych w zakresie działania pozwanej jednostki oraz prowadzenie rachunkowości jednostki zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości. Powódka jako główna księgowa była bezpośrednim przełożonym kierownika działu finansowego.

W dniu 3 listopada 2014 r. pracodawca wręczył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę decyzji pracodawcy wskazano naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na:

1) nieprzestrzeganiu przez powódkę przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 885 z zm.), Regulaminu organizacyjnego Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Ł., Instrukcji kontroli i obiegu dokumentów Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Ł., co w konsekwencji doprowadziło do powstania w okresie 2012-2013 nieprawidłowości i uchybień w zakresie dokonywania wstępnej kontroli, polegających m.in. na: braku sprawdzenia, czy wydatek mieści się w planie finansowym jednostki na fakturze VAT nr [...] z 21 grudnia 2012 r.; braku podpisu pracownika dekretującego na rachunku kosztów podróży służbowej wg polecenia wyjazdu nr [...] z 5 grudnia 2013 r.; wpisaniu złej kwoty na fakturze VAT [...] z 24 lipca 2012 r.; rozbieżnościach w nr. karty pojazdu wskazanym przez pracownika delegowanego z nr. karty pojazdu podanego przez pracownika potwierdzającego zgodność danych z kartą pojazdu w poleceniach wyjazdu służbowego: nr [...] z 3 grudnia 2012 r., nr [...] z 5 grudnia 2013 r.; dokonania zapłaty za udział w sympozjum „H..” 2013” na podstawie dokumentu niespełniającego wymogów prawidłowego dowodu księgowego, określonych w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2342) oraz niezawierającego odpowiednich pieczęci potwierdzających przeprowadzenie kontroli dokumentu, wskazanych przez Departament Kontroli i Skarg Urzędu Marszałkowskiego Województwa [...] w wystąpieniu pokontrolnym z 30 września 2014 r.;

2) niestosowaniu przez powódkę postanowień rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie szczegółowego wykonywania budżetu państwa (Dz.U. poz. 82), w szczególności § 18 tego rozporządzenia oraz

wcześniej obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego wykonywania budżetu państwa (Dz.U. Nr 245, poz. 1637 ze zm.), w szczególności § 15c. Niestosowanie tych przepisów polegało na wykazaniu przez powódkę dochodów uzyskanych z tytułu kar umownych za nieterminową realizację zadań PROW dot. Wspólnej Polityki Rolnej w sprawozdaniu Rb-27ZZ (wraz z dochodami związanymi realizacją zadań z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych), co doprowadziło do nieodprowadzania należnych środków finansowych do budżetu Państwa. Pracodawca stwierdził ponadto, że zaniedbania te doprowadziły do utraty zaufania pracodawcy do powódki jako głównego księgowego oraz jako pracownika Wojewódzkiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Ł..

Sąd Rejonowy, po dokonaniu szczegółowych ustaleń dotyczących zdarzeń opisanych w wypowiedzeniu, uznał, że uchybienia będące przykładem pierwszej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę nie mogły stanowić uzasadnionych przesłanek wypowiedzenia powódce umowy, bowiem uchybienia te dotyczyły bądź braku technicznego potwierdzenia dokonania czynności kontrolnych, bądź błędów o charakterze oczywistych omyłek pisarskich. Sąd zaznaczył, że w pozwanej jednostce była zatrudniona osoba, która sprawdzała, czy dokumenty zawierają wszelkie wymagane oznaczenia i podpisy. Osoba ta podlegała bezpośrednio kierownikowi działu księgowości. Nie ma uzasadnienia wymaganie, aby to powódka pełniąca funkcję głównej księgowej zajmowała się sprawdzaniem każdej pieczętki czy podpisu na każdym otrzymywanym dokumencie.

Co do drugiego ze stawianych powódce zarzutów (niestosowania obowiązujących przepisów prawa), zdaniem Sądu pierwszej instancji powódka wykazała, że ta okoliczność również nie mogła stanowić przyczyny rozwiązania umowy o pracę. W dniu 1 stycznia 2012 r. weszła w życie zmiana rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania budżetu państwa (Dz.U. Nr 245, poz. 1637). Na podstawie § 15c tego rozporządzenia środki z tytułu kar umownych, opłat rezygnacyjnych, odsetek od zwrotów kwot nieprawidłowo wykorzystanych oraz inne środki będące pochodnymi wcześniej zrealizowanych wydatków dotyczących wspólnej polityki rolnej są przekazywane na rachunek bieżący dochodów właściwego dysponenta. Dysponent

odprowadza środki na centralny rachunek bieżący budżetu państwa dla dochodów budżetowych pobieranych przez państwowe jednostki budżetowe, w terminach określonych w § 4 ust. 2. Ponieważ rozporządzenie nie klasyfikowało tych dochodów pod kątem tego, czy są one dochodem Skarbu Państwa, czy też jednostki samorządu terytorialnego, w 2011 r. po kontroli Najwyższej Izby Kontroli, skarbnik Województwa [...], jak i Urząd Wojewódzki wystąpili do Ministerstwa Finansów z wnioskiem o dokonanie interpretacji przepisów. W dniu 10 marca 2011 r. Departament Finansów Samorządu Terytorialnego Ministerstwa Finansów wystosował odpowiedź, że wpływy z kar umownych wynikających z umów cywilnoprawnych zawieranych przez jednostki samorządu terytorialnego z ostatecznymi wykonawcami zadań powierzonych tym jednostkom stanowią w całości dochody tych jednostek samorządu terytorialnego. Kwota wynikająca z kar umownych powinna być przekazana na dochody budżetu samorządu województwa i w związku z tym wykazana w sprawozdaniu Rb-27S, a nie Rb-27ZZ. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci zeznań świadka B.R., wskazuje, że taka interpretacja była powszechnie stosowana i nie budziła zasadniczych wątpliwości. Wątpliwości co do prawidłowości odprowadzania kar umownych pojawiły się u strony pozwanej dopiero w połowie 2014 r. Wcześniej nie było rozmów na ten temat. Również powódka, mimo że miała świadomość zmiany treści rozporządzenia po 1 stycznia 2012 r., uważała, że nadal ma ona charakter wiążący. Według jej oceny ta interpretacja odzwierciedlała to, że dochody z kar umownych powinny być zaklasyfikowane jako dochody jednostki samorządu terytorialnego. Powódka nie widziała potrzeby występowania do zespołu radców prawnych o opinię. Uważała, że przepis znany był kierownikowi i pracownikom działu księgowości i zarówno u powódki, jak i u tych osób nie wzbudził żadnych zastrzeżeń czy wątpliwości.

W związku z treścią pisma Wojewody [...] do Marszałka Województwa [...] z 2 czerwca 2014 r., w którym zakwestionowano prawidłowość dotychczasowej wykładni rozporządzenia i wezwano do zwrotu kwot nieprawidłowo wykorzystanych, powstała konieczność ponownego zajęcia stanowiska w tym przedmiocie. Pozwana jednostka zwróciła się o to w dniu 24 czerwca 2014 r. do Departamentu Finansów Urzędu Marszałkowskiego Województwa [...]. Przyczyną wystąpienia o kolejną

interpretację była niejednoznaczna treść pisma wojewody. W dniu 2 lipca 2014 r. skarbnik Województwa [...] wystąpił do Ministerstwa Finansów o nową interpretację przepisów.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, w kwestii klasyfikowana kar umownych z umów związanych z realizacją wspólnej polityki rolnej, tak w zakresie wykonania robót budowlanych, jak i wykonania opracowań projektowych, powstały istotne niejasności w co najmniej trzech zainteresowanych instytucjach: Urzędzie Marszałkowskim Województwa [...], [...] Urzędzie Wojewódzkim i w pozwanej jednostce. Wątpliwości w tym zakresie powziął nie tylko dyrektor pozwanej jednostki, ale i skarbnik Województwa [...] oraz przedstawiciele Departamentu Rolnictwa i Departamentu Finansów. Taki stan rzeczy nie pozwalał, zdaniem Sądu pierwszej instancji, na przypisanie powódce negatywnych konsekwencji nieprawidłowości w kwalifikowaniu kar umownych wynikających wyłącznie z nieznamomości przepisów prawa. Wątpliwości w zastosowaniu problematycznych przepisów miało szereg praktyków i specjalistów w zakresie realizacji budżetu państwa.

W ocenie Sądu Rejonowego działania skierowane wobec powódki były wyłącznie efektem zobowiązania, jakie w wystąpieniu pokontrolnym nałożono na dyrektora pozwanej jednostki (wyciągnięcia konsekwencji wobec pracowników winnych stwierdzonych naruszeń). O podjętych działaniach dyrektor pozwanej jednostki miał powiadomić Dyrektora Departamentu Kontroli i Skarg Urzędu Marszałkowskiego Województwa [...]. Początkowo działania te miały polegać wyłącznie na jednorazowym ograniczeniu premii dla powódki, uzasadnianym tymi samymi okolicznościami. Jednak wobec sprzeciwu powódki, pracodawca zdecydował się na złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu. Nie bez znaczenia pozostaje jednak, że w toku kontroli powódce nie stawiano żadnych zarzutów, z których musiałaby się tłumaczyć, zaś okres pokontrolny to okres jej usprawiedliwionej nieobecności po zabiegu neurologicznym, kiedy powódka nie miała szans na złożenie wyjaśnień.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych Sąd pierwszej instancji uznał wypowiedzenie powódce umowy o pracę za nieuzasadnione i zasądził na jej rzecz od pozwanego odszkodowanie.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła strona pozwana, podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego i oceny dowodów oraz naruszenia prawa materialnego – art. 30 § 4 i art. 45 § 1 k.p. oraz art. 54 ust. 1, 3 i 4 ustawy o finansach publicznych.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z 20 października 2016 r., oddalił apelację.

Sąd drugiej instancji w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjął je jako własne.

Sąd odwoławczy uznał za nieuzasadniony zarzut naruszenia art. 54 ust. 1, 3 i 4 ustawy o finansach publicznych przez ich niezastosowanie i ostateczne ustalenie, że powódka nie miała obowiązku znać i przestrzegać przepisów prawa w zakresie pracy wykonywanej na stanowisku głównego księgowego, mimo że doprowadziło to do straty finansowej, a więc naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Sąd drugiej instancji zauważył, że Sąd Rejonowy takich ustaleń nie poczynił. Powódka miała obowiązek dokonywania kontroli wstępnej, a jej podpis na dokumentach był równoznaczny ze sprawdzeniem, że kontrola dokonana przez pracownika merytorycznego była prawidłowa. Ponadto podpis powódki na dokumentach dotyczących celowości wydatków oznaczał sprawdzenie oraz kontrolę prawidłowości danej operacji i jej zgodności z prawem. Skarżący jednak nie dostrzega, że drobne uchybienia, które szczegółowo opisano w wypowiedzeniu, jak i wątpliwości w zakresie stosowania prawa, które nie obciążają powódki, nie mogą stanowić uzasadnionych przesłanek do wypowiedzenia umowy o pracę. Natomiast wyrządzenie pracodawcy przez powódkę jej zachowaniem szkód finansowych nie zostało w żaden sposób wykazane (udowodnione). Brak jest podstaw do zmiany ustaleń w tym zakresie. Oceny tej nie zmienia także to, że wypowiedzenie stanowi zwykły sposób rozwiązywania umowy o pracę, a przyczyny leżące u jego podstaw nie muszą mieć znacznej doniosłości. Nie oznacza to jednak, że pracodawca może arbitralnie, w sposób nieuzasadniony lub sprzeczny z zasadami współżycia społecznego wypowiedzieć pracownikowi umowę o pracę (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1979 r., I PRN 133/79, OSNCp 1980, nr 4, poz. 77; z 4 grudnia 1997 r., I PKN 419/97, OSNAPiUS 1998, nr 20, poz. 598). W rozpoznawanej sprawie wypowiedzenie umowy o pracę miało właśnie taki

arbitralny i nieuzasadniony charakter. Pracodawca powołał bowiem przyczyny błahe, drobne, które nie występowały nagminnie i nie spowodowały dalej idących nieprawidłowości ani strat po stronie pracodawcy, lub przyczyny nieznajdujące podstaw w rzeczywistym stanie rzeczy. Tym samym dokonane wypowiedzenie było nieuzasadnione.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniosła strona pozwana. Wyrok zaskarżyła w całości, powołując jako podstawy kasacyjne naruszenie prawa materialnego: 1) art. 30 § 4 k.p. oraz 45 § 1 k.p. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, sprowadzające się do stwierdzenia, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę było nieuzasadnione, a podane przyczyny wypowiedzenia są małej wagi, co doprowadziło do uchybienia przepisom o wypowiedzaniu umów o pracę; 2) art. 54 ustawy o finansach publicznych przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu, że powódka nie ponosi odpowiedzialności za wykazane błędy i uchybienia w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych jednostki, a także że nieznajomość i nieprzestrzeganie przez powódkę przepisów prawa w zakresie wykonywanej przez nią pracy są usprawiedliwione.

Strona skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z 21 kwietnia 2016 r. oraz o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu za wszystkie instancje według norm przepisanych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych: „czy przy ocenie, czy wskazane przez pracodawcę przyczyny rozwiązania za wypowiedzeniem umowy o pracę są uzasadnione należy uwzględniać kontekst rodzaju stanowiska pracy zajmowanego przez pracownika, jeżeli obowiązki pracownika, a także zakres i źródła jego odpowiedzialności wynikają wprost z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, czy jedynie odnosić się do jednostkowej oceny samych przyczyn, bez powiązania ich z rodzajem i charakterem stanowiska pracy; oraz czy, mimo że pracownik nie dopełnił obowiązków staranności, ciężących na nim z mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa, a naruszenie właśnie tych obowiązków zostało wskazane jako przyczyny uzasadniające wypowiedzenie umowy o pracę w zwykłym trybie

przewidzianym w kodeksie pracy, waga i znaczenie tych przyczyn mogą być ocenione jako nieuzasadniające rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia jej w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z podstaw objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru judykacyjnego zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych przez rozpoznawanie skarg kasacyjnych oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie

będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie ponadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 176 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Strona skarżąca twierdzi, że w rozpoznawanej sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Sformułowanie „istotnego zagadnienia prawnego” jako przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania powinno: 1) przybrać formę zapytania (wypowiedzi pytającej), 2) być sformułowane na podstawie okoliczności mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 3) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny, aby umożliwiło sądowi kasacyjnemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi w kwestii jurydycznej, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 4) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą oraz 5) dotyczyć problemu, który rzeczywiście (a nie pozornie) budzi istotne (poważne) wątpliwości prawne. Wszystkie wymienione warunki powinny zostać spełnione łącznie.

Problem prawny budzi istotne wątpliwości, jeżeli jest problemem nowym, dotychczas nierozstrzygniętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Za taki nie można uznać kryteriów oceny zasadności przyczyn wypowiedzenia. Jest to kwestia zasadnicza dla prawa pracy i realizacji ogólnej ochrony trwałości stosunku pracy. Ważkość tego zagadnienia potwierdza choćby przywołana przez skarżącego uchwała pełnej Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85 (OSNC 1985, nr 11, poz. 164), zawierająca pogłębioną wykładnię art. 45 Kodeksu pracy i ocenę praktyki sądowej stosowania tego przepisu w zakresie zasadności wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony.

W uzasadnieniu istotnego zagadnienia prawnego strona skarżąca wprost odwołuje się do treści tej uchwały. Przypomina, że w stosunku do pracowników na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych należy stosować ostrzejsze kryteria oceny przyczyn uzasadniających wypowiedzenie. Wskazuje również, że

nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych stanowi uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia nie tylko wtedy, gdy jest zawinione, lecz także wówczas, gdy jest niezawinione przez pracownika. Jednakże jednorazowe drobne uchybienie obowiązkom z reguły nie uzasadnia wypowiedzenia.

Przytaczając tezę VI. uchwały Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, skarżący pomija, że zdanie drugie tej tezy pozwala na ocenę uchybień pracownika w kontekście doniosłości naruszonych obowiązków. Jednorazowe drobne przewinienie lub zaniedbanie nie stanowi z reguły wystarczającej przyczyny wypowiedzenia, gdyż przyczyny wypowiedzenia powinny być adekwatne do jego celu. O tym, czy uchybienie obowiązkom jest drobne, decyduje całokształt okoliczności konkretnej sprawy, m.in. skutki uchybienia, rodzaju stanowiska pracy zajmowanego przez pracownika, bezprawność zachowania pracownika i stopień jego zawinienia.

W zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy w żadnym stopniu nie zakwestionował ustawowych obowiązków głównego księgowego, nie pominął ich przy ocenie zasadności wypowiedzenia, czemu dał wyraz w treści uzasadnienia. Nie badał ewentualnej odpowiedzialności pracownika za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, lecz weryfikował przyczyny podane przez pracodawcę w wypowiedzeniu przez pryzmat całokształtu okoliczności sprawy. Wskazanie konkretnej i rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia, jako realizacja przez pracodawcę obowiązku wynikającego z art. 30 § 4 k.p., nie pozbawia sądu możliwości oceny, czy przyczyny te stanowią wystarczające uzasadnienie dla rozwiązania stosunku pracy (art. 45 § 1 k.p.).

Na ocenę zasadności wypowiedzenia złożonego w rozpoznawanej sprawie wpłynęły konkretne ustalenia faktyczne Sądu *meriti*, dotyczące nie tylko charakteru szczegółowo opisanych uchybień formalnych powódki, lecz także istoty wątpliwości prawnych związanych ze stosowaniem przepisów prawa publicznego, wymagających aż wystąpienia o ich interpretację do Ministerstwa Finansów. Powódce nie można przypisać odpowiedzialności za zmianę tej interpretacji w trakcie stosowania niejasnych przepisów prawa stanowionego.

Z tych przyczyn należało uznać, że przedstawione przez stronę skarżącą zagadnienie nie jest „istotnym zagadnieniem prawnym” posiadającym walor

nowości, a jego ewentualne rozstrzygnięcie nie miałoby znaczenia dla sposobu rozpoznania skargi kasacyjnej. Jest bowiem najzupełniej oczywiste, że obowiązki głównego księgowego jako pracownika kształtują nie tylko przepisy Kodeksu pracy, postanowienia regulaminu pracy czy zakres obowiązków stanowiący część treści umowy o pracę, lecz także szereg przepisów prawa publicznego (administracyjnego, finansowego) i ta ogólna konstatacja nie wymaga zajmowania przez Sąd Najwyższy stanowiska w wyroku.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.